

[Aksel Larsen.]

talismen som saadan befinder sig i en kolossal Krise, der vil medføre en stadig stor Arbejdsløshed af et Omfang og Format, som man tidligere har kaldt ekstraordinært, saa derfor anser vi aldeles ikke Socialreformen for at være saa tilstrækkelig, som Socialdemokratiet og Socialministeren paastaar.

Paa den anden Side er det i og for sig ørkesløst at diskutere dette Spørgsmaal nu, fordi det overhovedet ingen Betydning har, det er rasende ligegyldigt for de arbejdsløse. Det, der skal regnes med, er, at der i Øjeblikket eksisterer en kolossal Arbejdsløshed, som stadig stiger. Arbejdsløshedstallet ligger over 100 000, selv om „Social-Demokraten“ ganske vist forsøger at reducere det med 16 000. Det er det, man skal tage Hensyn til. Tallet er større end i Fjor ved samme Tid. Man hævder fra Industriens Side, at der eksisterer normale Beskæftigelsesforhold. Med andre Ord — det nuværende Samfund er saa sygt, gaar i den Grad ned ad Bakke, at et Arbejdsløshedstal paa over 100 000, inden vi har naaet Vinteren, maa betragtes som svarende til normale Beskæftigelsesforhold.

Det er rigtigt, at Landbruget har stødt en hel Mængde fra sig, men jeg tror blot ikke, at man, som visse regner med, skal gaa ud fra, at Landbruget, naar der kommer bedre Tider, atter vil opsuge 30 000—40 000—60 000 Arbejdere — det vil det nemlig aldeles ikke. Nej, det indretter sig selvfølgelig paa at klare sig med mindre Arbejdskraft, rent bortset fra, at de tekniske Fremskridt ogsaa vil gøre sig gældende for Landbrugets Vedkommende.

Derfor staar vi i den Situation, at der maa ganske anderledes Foranstaltninger til, før Arbejdsløsheden væsentligt og reelt bekæmpes. Og i den Henseende findes der, mig bekendt, kun 2 Veje: Arbejdstidsnedsættelse og Igangsættelse af offentlige Arbejder. Jeg tror ikke paa, at disse 2 Foranstaltninger, selv gennemført i deres yderst mulige Konsekvens, kan afskaffe Arbejdsløsheden i det bestaaende Samfund; det er en Umulighed, og det er vi indstillet paa. Arbejdsløsheden afskaffes overhovedet ikke, saa længe der eksisterer Privatejendomsret til Produktionsmidlerne; men vi skal jo i Øjeblikket beskæftige os med, hvad der kan gøres for de arbejdsløse i denne Situation i det nuværende Samfund. Derfor maa vi forlange, at der bliver gjort noget, som kan mildne Arbejdsløsheden.

Socialministeren siger, at det er ikke rigtigt, at Spørgsmaalet om Arbejdstidsforkortelse syltes, i hvert Fald ikke af ham.

Ja, det ved jeg ikke, hvad jeg skal sige til. Det er i alt Fald behageligt, hvis man kan staa i et Parti og være Medlem af en Regering og saa sige: Hus forbi; det vedkommer ikke mig, hvad mit Parti eller hvad Regeringen foretager sig. Jeg vil raade Socialministeren til at tale et Par Ord med sin Kollega Ministeren for offentlige Arbejder, der saa vidt jeg ved, ogsaa er Socialdemokrat og er den skarpest mulige Modstander af Arbejdstidsnedsættelse, f. Eks. ved Statsbanerne. Jeg vil raade Socialministeren til at tale et Par Ord med sine Partifæller i Københavns Magistrat, som for deres Part siger, at der ikke kan være Tale om Nedsættelse af Arbejdstiden i Københavns Kommune. Jeg vil endelig raade Socialministeren til at tale et Par Ord med forskellige Ledere af Fagforebundene — der er jo nogle Stykker, der har Sæde i denne Sal, saa det er ikke saa svært at faa Forbindelse med dem; det er Folk, som ikke under nogen Omstændigheder vil sætte Fagforeningerne ind for at gennemtvinge Arbejdstidsnedsættelse i Industrien og de private Erhverv. Nu har vi i Fagforeningerne gennem 4—5 Aar ved hver Overenskomst-Situation forsøgt at rejse disse Krav, men selv om de er blevet vedtaget af nok saa kompetente Forsamlinger og ved nok saa repræsentative Møder, har de øverste Ledere, der er gaaet til Forhandling, simpelt hen syltet dem — overhovedet ikke fremført dem, og det sidste, der er sket, er, at man har bestræbt sig for at faa afsluttet fleraarige Overenskomster, i hvilke Spørgsmaalet om Arbejdstidens Forkortelse overhovedet ikke berøres.

Socialdemokratiet kan ikke sige sig fri i denne Sag, og Socialministeren kan som Medlem af Socialdemokratiet og som indflydelsesrigt Medlem af Regeringen heller ikke sige sig fri for Ansvar i denne Sag, og derfor er det berettiget at drage det frem her.

Maa jeg saa samtidig sige til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, der forsvarer det foreliggende Lovforlag ved at henvise til en Resolution fra Vejle, at jeg tror, det vilde være klogt, hvis han selv gennemlæste denne Resolution. Jeg kender den, har læst den her i Betænkningen, og det, Resolutionen forlanger, er jo, at 10-Maaneders- og 26-Ugers-Bestemmelserne fjernes, men at det sker paa en saadan Maade, at det ikke medfører Kontingentforhøjelse for Medlemmer af Kasserne. Og hvad forlanger man videre? Man forlanger, at Arbejdstidens Forkortelse gennemføres ufortøvet.

Hvis det ærede Medlem synes, at det